

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 72/18
Люксембург, 31 май 2018 г.

Заклучение на генералния адвокат по съединени дела C-54/17,
Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato („AGCM“)/Wind Tre SpA и
C-55/17, AGCM/Vodafone Italia Spa

Генералният адвокат Campos Sánchez-Bordona предлага на Съда да обяви, че сам по себе си фактът, че потребителят не е уведомен за предварително въведени услуги за гласова поща и достъп до интернет в SIM карта, предназначена за въвеждане в интелигентни телефони, не представлява нелоялна или агресивна търговска практика, когато потребителят е бил предварително информиран за условията и реда на достъп и цената на посочените услуги

През 2012 г. Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (италианският орган за защита на конкуренцията и пазара, „AGCM“) налага няколко имуществени санкции на дружествата Wind Telecomunicazioni (понастоящем Wind Tre) и Vodafone Omnitel (понастоящем Vodafone Italia), като приема, че те осъществяват агресивна търговска практика, изразяваща се в предлагане на SIM карти, които тъй като са предназначени за интелигентни телефони (*смартфони*), съдържат предварително въведени настройки за гласова поща и достъп до интернет, за които потребителите не са били информирани.

Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Регионален административен съд Лацио, Италия), пред който двете дружества обжалват решението на AGCM, уважава жалбите, като обявява, че този орган не може да санкционира поведение (доставяне на непоръчани услуги), чието санкциониране е от компетентността на Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Орган за гарантиране на комуникациите, „AGCom“).

Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия), който разглежда делото като въззивна инстанция¹ по същество иска от Съда да установи дали поведението на телефонните оператори може да се квалифицира като „доставяне на непоръчани стоки“ или като „агресивна търговска практика“ съгласно Директива 2005/29² и освен това дали разпоредбите на Директивата трябва да отстъпят пред други разпоредби от правото на Съюза и евентуално пред разпоредби от националното право, приети в приложение на първите.

В представеното днес заключение генералният адвокат Manuel Campos Sánchez-Bordona приема, че **самото непредоставяне на информация относно предварително въведени настройки за услугите гласова поща и достъп до интернет в SIM карта, предназначена за използване в смартфон, не представлява нелоялна или агресивна търговска практика, когато потребителят е бил предварително информиран за „техническите и експлоатационни условия и ред, чрез които [...]действително се ползват [тези] услуги,**

¹ След като са постановени няколко решения на Adunanza Plenaria del Consiglio di Stato de 2016 (Пленум на Държавния съвет), който обявява, че компетентният орган е AGCM и, че това обстоятелство представлява „агресивна търговска практика при всякакви обстоятелства“.

² Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“) (ОВ L 149, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260).

както и относно цената на самите услуги“, което следва да бъде проверено от запитващата юрисдикция (т. 1 от заключението).

Всъщност, макар да не може да се изключи, че е имало доставяне на непоръчани услуги, квалифицирано като незаконно в Директива 2005/29, средният потребител обикновено знае, че при набиране на номера на гласовата поща или задействане на командите, активиращи интернет, спорните услуги започват да функционират. При това положение използването им от потребителя би могло да бъде равносилно на мълчаливо приемане на тяхното доставяне. Генералният адвокат отбелязва, че така или иначе доставянето на непоръчана услуга само по себе си не представлява нелоялна търговска практика, а за това е необходимо доставчикът неправомерно да настоява за плащане на посочената услуга. За да се определи дали поисканото в разглеждания случай плащане е било неправомерно, генералният адвокат посочва, че националният съд трябва да реши до каква степен информацията за цените на услугите позволява на средния потребител да предположи, че закупената SIM карта може да му предостави посочените услуги, без да има съмнения относно предварителното им въвеждане, а следователно и относно свързаните с ползването им разходи.

На следващо място генералният адвокат отбелязва, че в светлината на Директива 2005/29 дадена търговска практика е „агресивна“, когато чрез активно поведение на доставчика, изразяващо се в тормоз, принуда или злоупотреба с влияние, се предизвиква решение на потребителя, което в противен случай той не би взел. Генералният адвокат приема, че непредоставянето на информация, за което се упрекват телефонните оператори в този случай, не се вписва в нито една от посочените хипотези.

В случай че Съдът приеме, че поведението, в което се упрекват телефонните оператори, представлява нелоялна търговска практика, генералният адвокат счита, че Директива 2005/29 не може да бъде изместена от други разпоредби на правото на Съюза като Директивата за универсалната услуга³. В това отношение генералният адвокат подчертава, че **Директива 2005/29 следва да се прилага спрямо всички нелоялни търговски практики, независимо за кой сектор на дейност става въпрос, в името на най-добрата защита на потребителите**. Въпреки това съгласно самата Директива 2005/29 нейното прилагане отстъпва пред други разпоредби на Съюза в случай на противоречие с тях относно специфични аспекти на нелоялните търговски практики. Генералният адвокат смята, че в разглежданите случаи **няма конфликт между Директива 2005/29 и Директивата за универсалната услуга**, а става дума за хипотеза, в която се налага **успоредното им прилагане**, тъй като, за да се определи дали доставянето е било поръчано или не от потребителя (Директива 2005/29), е необходимо да се изясни дали предоставената информация отговаря на изискванията на Директивата за универсалната услуга, която не предвижда като неправомерно поведение доставянето на непоръчани услуги, но посочва информацията, която дружествата за електронни съобщителни услуги следва да предоставят на потребителите.

ЗАБЕЛЕЖКА: Заключението на генералния адвокат не обвързва Съда. Задачата на генералните адвокати е да предложат на Съда, при пълна независимост, правно разрешение на делото, което им е поверено. Съдиите от Съда пристъпват към разисквания по делото. Съдебното решение ще бъде постановено на по-късна дата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

³ Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги („Директива за универсалната услуга“) (ОВ 2002, L 108, стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213).

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на заключението е публикуван на уебсайта CURIA в деня на представянето.

За допълнителна информация се свържете с Нанчо Нанчев ☎ (+352) 4303 4293.